

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

1 marca 2018 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku w Wydziale II Karnym w składzie:

Przewodniczący Sędzia SR Andrzej Wojtaszko

Protokolant Krzysztof Dziedzic

przy udziale prokuratora Piotra Wojciechowskiego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 27 stycznia, 28 kwietnia, 28 września, 30 listopada, 20 grudnia 2017 roku, 18 stycznia i 15 lutego 2018 roku sprawy:

1. A. W. (1) syna G. i A. z domu C., urodzonego (...) w G.,

oskarżonego o to, że:

I. w nieustalonym dokładnie czasie w 2008r. w G. przez okres około 2 tygodni czerpał korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez P. M. (1) uzyskując z tego tytułu połowę zarobku ww.

to jest o przestępstwo z art. 204§2 kk

II. w okresie od 2010r. do lutego 2013r. w G. czerpał korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez inne osoby, w tym małoletnią, przy czym co do części pokrzywdzonych działał wspólnie i w porozumieniu z M. Z. (1), i tak:

-w nieustalonym dokładnie czasie, nie wcześniej niż od 23 czerwca 2010 r. nie później niż w dniu 11 maja 2012r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z M. Z. (1), przez okres co najmniej 3 miesiące czerpał korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez małoletnią A. C. (1), uzyskując z tego tytułu kwotę co najmniej 21 000 zł, a następnie po osiągnięciu pełnoletniości przez A. C. (1), w okresie od dnia 12 maja 2012r. nie później niż do lutego 2013r działając wspólnie i w porozumieniu z M. Z. (1), czerpał korzyści majątkowe z uprawiania przez nią prostytucji uzyskując z tego tytułu kwotę nie mniejszą niż 9100 zł,

- w okresie od 23 czerwca 2010 r. do grudnia 2011 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z M. Z. (1) czerpał korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez K. C. (1) uzyskując z tego tytułu kwotę co najmniej 300 zł dziennie,

- w nieustalonym dokładnie czasie, nie wcześniej niż w styczniu 2011 r. nie później niż w grudniu 2012r. w G. przez okres co najmniej 6 miesięcy czerpał korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez K. B. (1) uzyskując z tego tytułu kwotę co najmniej 30 000 zł,

- w nieustalonym dokładnie czasie, w okresie od stycznia 2011 r. przez okres około dwóch tygodni czerpał korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez A. K. (1) uzyskując z tego tytułu kwotę co najmniej 2400 zł,

przy czym zarzucanego przestępstwa dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresach od 6 marca 2006r. do 6 marca 2007r. oraz od 17.08.2009r. do 23.06.2010r. części kary łącznej 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku sygn. II K 441/08 z dnia 16.12.2008r. za przestępstwa z art. 59 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12kk, art. 13§1kk w zw. z art. 286§1kk w zw. z art. 64§1kk i inne

to jest o przestępstwo z art. 204§3 kk w zb. z art. 204§2w zw. z art.11§2kk w zw. z art. 64§1kk,

2. M. Z. (1) syna A. i T. z domu W., urodzonego (...) w G.,

oskarżonego o to, że:

III. W okresie od 2010r. do lutego 2013r. w G. czerpał korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez inne osoby, w tym małoletnią, przy czym co do części pokrzywdzonych działał wspólnie i w porozumieniu z A. W. (1), i tak:

-w nieustalonym dokładnie czasie, nie wcześniej niż od 23 czerwca 2010 r. i nie później niż w dniu 11 maja 2012r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z A. W. (1), przez okres co najmniej 3 miesiące czerpał korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez małoletnią A. C. (1), uzyskując z tego tytułu kwotę co najmniej 21 000 zł, a następnie po osiągnięciu pełnoletniości przez A. C. (1), w okresie od dnia 12 maja 2012r. nie później niż do lutego 2013r działając wspólnie i w porozumieniu z A. W. (1), czerpał korzyści majątkowe z uprawiania przez nią prostytucji uzyskując z tego tytułu kwotę nie mniejszą niż 9100 zł,

- w okresie od kwietnia 2010r. do grudnia 2011r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z A. W. (1) czerpał korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez K. C. (1) uzyskując z tego tytułu kwotę co najmniej 300 zł dziennie,

to jest o przestępstwo z art. 204§3 kk w zb. z art. 204§2kk w zw. z art. 11 §2kk

I. przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. w granicach zarzutu z pkt I aktu oskarżenia, ustalając iż oskarżony **A. W. (1)** dopuścił się zarzucanego czynu w nieustalonym okresie czasu w 2008 roku ale przed dniem 21 października 2008 roku, kwalifikowanego z art. 204§2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 26 maja 2014 roku, przy zastosowaniu art. 414§1 k.p.k. w zw. z art. 17§1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 101§1 pkt 4 k.k. postępowanie karne co do tego czynu umarza z uwagi na przedawnienie karalności;

II. przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. oskarżonego **A. W. (1)** uznaje za winnego czynu zarzucanego w punkcie II aktu oskarżenia, z tym odmiennym ustaleniem, iż czynu tego dopuścił się nie wcześniej niż 23 czerwca 2010 roku, w zakresie zarzutu opisanego w drugim i trzecim tirecie ustala początkowy okres od kwietnia 2011 roku, przy czym przestępstwa tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresach od 6 marca 2006r. do 6 marca 2007r. oraz od 17.08.2009r. do 23.06.2010r. części kary łącznej 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku sygn. II K 441/08 z dnia 16.12.2008r. za przestępstwa jednostkowe z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk za co skazany został w punkcie XXVII wyroku Sądu Rejonowego w (...) z dnia 20 listopada 2006 roku w sprawie o sygn. akt II K 603/06, z art. 13§ 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk za co skazany został wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 28 czerwca 2004 roku w sprawie o sygn. akt III K 795/01, czyn ten kwalifikuje z art. 204§3 k.k. w zb. z art. 204§2 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. i za to przy zastosowaniu art. 11§3 k.k. na mocy art. 204§3 k.k. skazuje go na karę **roku i 6 (słownie: sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33§1,2 i 3 k.k.** wymierza oskarżonemu karę grzywny w wysokości **100 (słownie: sto) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na 20 (słownie: dwadzieścia) złotych;**

III. przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. na mocy art.69§1 i 2 k.k. w związku z art.70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej w stosunku do oskarżonego A. W. (1) w punkcie II wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres **3 (słownie: trzech) lat tytułem próby;**

IV. przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. oskarżonego **M. Z. (1)** uznaje za winnego czynu zarzucanego w punkcie III aktu oskarżenia, z tym odmiennym ustaleniem, iż czynu tego dopuścił się nie wcześniej niż 23 czerwca 2010 roku, w zakresie zarzutu opisanego w tirecie drugim ustala początkowy okres od kwietnia 2011 roku, czyn ten kwalifikuje z art. 204§3 k.k. w zb. z art. 204§2 k.k. w zw. art. 11§2 k.k. i za to przy zastosowaniu art.11§3 k.k. na mocy art. 204§3 k.k. skazuje go na karę **roku pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33§1,2 i 3 k.k.** wymierza oskarżonemu karę grzywny w wysokości **80 (słownie: osiemdziesiąt) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na 20 (słownie: dwadzieścia) złotych;**

V. przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. na mocy art.69§1 i 2 k.k. w związku z art.70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej w stosunku do oskarżonego M. Z. (1) w punkcie IV wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszona na okres **2 (słownie: dwóch) lat tytułem próby;**

VI. przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. na podstawie art. 45 § 1 i 6 k.k. orzeka wobec oskarżonego A. W. (1) przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa przypisanego w punkcie II wyroku w kwocie 71.450,00 (słownie: siedemdziesiąt jeden tysięcy czterysta pięćdziesiąt) złotych;

VII. przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. na podstawie art. 45 § 1 i 6 k.k. orzeka wobec oskarżonego M. Z. (1) przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa przypisanego w punkcie IV wyroku w kwocie 39.050,00 (słownie: trzydzieści dziewięć tysięcy pięćdziesiąt) złotych;

VIII. przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. na mocy art. 63 § 1 k.k. zalicza każdemu z oskarżonych na poczet orzeczonych kar grzywny rzeczywiste pozbawienie wolności w dniu 24 czerwca 2014 roku tj. po jednym dniu, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny;

IX. na podstawie art. 626§1 k.p.k. w zw. z art.627 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. i art.2 ust. 1 pkt 3 i 4, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Z 1983r. nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądza od: - oskarżonego A. W. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę (...),80 (słownie: pięć tysięcy pięćset dwadzieścia cztery i 80/100) złotych tytułem 1/2 wydatków postępowania oraz opłatę w wysokości 700 (słownie: siedemset) złotych - oskarżonego M. Z. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę (...),80 (słownie: pięć tysięcy pięćset dwadzieścia cztery i 80/100) złotych tytułem 1/2 wydatków postępowania oraz opłatę w wysokości 500 (słownie: pięćset) złotych;

X. na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami procesu, w zakresie jakim umorzono postępowanie obciąża Skarb Państwa.

Sygnatura akt II K 602/15

UZASADNIENIE

Na podstawie przeprowadzonych i ujawnionych w toku przewodu sądowego dowodów Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. W. (1) w nieustalonym dokładnie czasie ale przed 21 października 2008r. w G. przez okres około 2 tygodni czerpał korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez P. M. (1) /obecnie Z./ . P. M. (1) przekazywała A. W. (1) połowę uzyskiwanego z prostytucji zarobku. Usługi seksualne świadczyła w mieszkaniu przy ul. (...) w G.. A. W. (1) wykonał nagi zdjęcia P. M. (2), które następnie z ogłoszeniami umieścił na portalu odloty.pl

Śledztwo w sprawie o czyn z art. 204§3 k.k. wszczęto w dniu 21.10.2013 roku

Dowody: zeznania P. Z. /poprzednio M. k. 66-68v, 100-103, wyjaśnienia A. W. (1) k. 1579, postanowienie o wszczęciu śledztwa k.25

W dniu 23 czerwca 2010 roku A. W. (1) opuścił zakład karny gdzie odbywał karę pozbawienia wolności. Po odzyskaniu wolności postanowił wspólnie z M. Z. (1) zająć się kuplerstwem i sutenerstwem tj. zakładaniem i prowadzeniem na terenie G. tzw. „domówek” agencji towarzyskich prowadzonych w prywatnych mieszkaniach, gdzie zwerbowane przez nich kobiety świadczyły by usługi seksualne, przekazując im ustalone kwoty pozyskane z tego procederu, niektóre z nich płaciły również za „mieszkanie” tj. za umożliwienie prostytuowania się w tych „domówkach”, przede wszystkim kobiety te przekazywały 1/2 otrzymywanego wynagrodzenia za świadczone usługi seksualne. Stosowne anonse o charakterze erotycznym umieszczane były na portalach erotycznych takich jak rokxa.pl, odloty.pl oraz na portalu trójmiasto.pl. (...) do ogłoszeń wykonywali oskarżeni jak i często sami umieszczali na tych portalach ogłoszenia o świadczeniu usług seksualnych przez te kobiety. Klienci dzwonili na podane w anonsach numery telefoniczne, umawiali się telefonicznie z prostytutkami, przyjeżdżali pod wskazany adres, korzystali z usług seksualnych

prostytek, płacąc im ustalone kwoty przeważnie przed wykonaniem usługi. Część z ogłoszeń na ww. portalach jak i zdjęć do tych ogłoszeń wykonywali osobiście oskarżeni. Prostytutki w ustalony z oskarżonymi sposób przekazywały im. tj. A. W. (1) i M. Z. (1) 1/2 dochodu czerpanego z prostytucji. Niektóre z prostytek świadczyły swe usługi nie tylko w prowadzonej „domówce” ale dojeżdżały również do klientów np. do hoteli. Ceny usług były uzależnione od typu usługi np. seks oralny czy pełny stosunek płciowy, czasu trwania usługi np. pół godziny, godzina, cała noc, czy miejsca wykonania usługi – droższe były tzw. wyjazdy do klienta. Ceny usług były różne np. od 120 do 200 złotych za godzinę przebywania z prostytutką. T. jest regionem o znacznej podaży i popycie na tego typu usługi. Niektóre z prostytek świadczyły swe usługi cały czas przez 24 godzin, inne z wyłączeniem weekendów. Prostytutki „obsługiwały” dziennie kilkoro mężczyzn.

A. W. (1) w okresie od 23 czerwca 2010r. do lutego 2013r. w G. czerpał korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez inne osoby ustalone i nieustalone, w tym przez osobę małoletnią, przy czym co do części z nich działał wspólnie i w porozumieniu z M. Z. (1), i tak:

W nieustalonym dokładnie czasie, nie wcześniej niż od 23 czerwca 2010 r. nie później niż w dniu 11 maja 2012r. w G., A. W. (1) i M. Z. (1), przez okres co najmniej 3 miesiące czerpali korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez małoletnią, urodzoną w dniu (...) A. C. (1), uzyskując, obaj, łącznie z tego tytułu kwotę co najmniej 21.000,00 zł, a następnie po osiągnięciu pełnoletniości przez A. C. (1), w okresie od dnia 12 maja 2012r. nie później niż do lutego 2013 roku dalej czerpali korzyści majątkowe z uprawiania przez nią prostytucji uzyskując z tego tytułu, obaj, łącznie kwotę nie mniejszą niż 9100 zł. Obaj oskarżeni mieli świadomość i wiedzę co do wieku A. C. (1), co do tego, iż przez okres co najmniej 3 miesiące przed osiągnięciem przez nią pełnoletności świadczyła ona usługi seksualne, z których to czerpali korzyści majątkowe. Gdy rozpoczęła świadczyć te usługi w mieszkaniach „prowadzonych” przez nich miała ukończone 16 lat i było to w drugiej połowie 2010 roku. Przed osiągnięciem pełnoletności małoletnia A. C. (1) przez okres co najmniej 3 miesiące wykonała usługi seksualne dla nie mniej niż 300 klientów, obsługując około 5 klientów dziennie, otrzymując od każdego z nich nie mniej niż 140 złotych, co daje iż „zarobiła” łącznie 42.000,00 złotych z czego 1/2 tej kwoty tj. do 21.000 przekazała oskarżonym, co daje na każdego z nich po 10.500,00 złotych. Następnie po osiągnięciu pełnoletności A. C. (1) świadczyła usługi seksualne dla nie mniej niż 100 mężczyzn, otrzymując od każdego z nich po nie mniej niż 140 złotych, co daje łączny dochód w kwocie 14.000,00 złotych z czego 1/2 przekazała oskarżonym co daje łącznie 7.000, 00 złotych tj. dla każdego z nich po 3.500,00 złotych, następnie dla co najmniej 30 kolejnych mężczyzn, otrzymując od każdego z nich po nie mniej niż 140 złotych, co daje łączny dochód w kwocie 4.200,00 złotych z czego 1/2 przekazała oskarżonym tj. łącznie 2.100, 00 złotych tj. dla każdego z nich po 1.050,00 złotych. A. C. (1) „pracowała” dla A. W. i M. Z. łącznie w od 3 do 4 mieszkaniach zlokalizowanych przy ul. (...), ul. (...) i ul. (...). Niezależnie od przekazywania oskarżonym 1/2 dochodów z prostytucji płaciła im za umożliwienie przebywania pod ww. adresami. Przez okres kilku miesięcy A. C. (1) również zamieszkiwała wspólnie z A. W. (1) w mieszkaniu przy ul. (...), w okresie tym dobrowolnie z nim współżyła. A. W. (1) pomagał jej również w okresie ciąży i po narodzinach dziecka – która ma z innym mężczyzną.

Od kwietnia 2011 do grudnia 2011 r. w G. A. W. (1) i M. Z. (1) czerpali korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez K. C. (1) uzyskując z tego tytułu kwotę co najmniej 300 zł dziennie. K. C. (1) brała od klienta kwotę nie mniejszą niż 120 złotych z czego 1/2 tj. 60 złotych była dla oskarżonych. Dziennie „obsługiwała” nie mniej niż 5 mężczyzn, co daje dziennie 300 złotych jako łączną kwotę przekazywaną oskarżonym. Jako że usługi swe w „domówce” prowadzonej przez oskarżonych świadczyła od kwietnia do grudnia 2011 roku przyjęto iż był to łączny okres nie mniej niż 8 miesięcy, w miesiącu parała się prostytucja nie mniej niż przez 20 dni, 20 dni razy 8 miesięcy razy 300 złotych dziennie składa się na łączną kwotę 48.000,00 złotych jaką przekazała oskarżonym co daje po 24.000,00 złotych dla każdego z nich. K. C. (1) zgłosiła się do oskarżonych odpowiadając na ogłoszenie zamieszczone na portalu trójmiasto.pl o treści „poszukuje dziewczyny do pracy w ekskluzywnym mieszkaniu, duże zarobki, atrakcyjne warunki pracy” dzwoniąc na numer wskazany w tym ogłoszeniu, rozmawiała wówczas z A. W. a następnie spotkała się z A. W. i M. Z.. Oprócz przekazywania oskarżonym 1/2 dochodów uzyskiwanych z prostytuowania się, przekazywała ok. 400 złotych miesięcznie za korzystanie z mieszkania w którym te usługi świadczyła, świadczyła je w mieszkaniach przy ul. (...), ul. (...) i ul. (...).

A. W. (1) samodzielnie, bez udziału M. Z. (1), od kwietnia 2011 nie później niż do grudnia 2012r. w G. przez okres dwukrotnie po co najmniej 3 miesiące, łącznie co najmniej 6 miesięcy, czerpał korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez K. B. (1) /obecnie K./ uzyskując z tego tytułu kwotę co najmniej 30.000,00 złotych. Za pierwszym razem K. B. (1) w „domówce” prowadzonej przez ww. oskarżonego przy ul. (...) w G. świadczyła swe usługi seksualne przez okres 3 miesiące wiosną 2011 roku, od kwietnia tego roku, „pracując” w ten sposób 5 dni w tygodniu bez weekendów, następnie świadczyła te usługi łącznie nie krócej niż przez 3 miesiące jesienią 2012 roku w mieszkaniu przy ul. (...), wówczas również z wyłączeniem weekendów. Przez ww. okresy każdego dnia ww. obsługiwała nie mniej niż 4 klientów, biorąc za swe usługi nie mniej niż 200 zł, 20 dni w miesiącu pomnożone przez 4 klientów dziennie razy 200 złotych od klienta daje dochód 16.000,00 zł miesięcznie, przemnożone razy 3 miesiące daje łącznie 48.000,00 złotych z czego przekazywać miała dla A. W. (1) 1/2 czyli była to kwota nie mniejsza niż 24.000,00 za 3 miesiące, a skoro świadczyła swe usługi 2 razy po 3 miesiące kwota ta, przekazana A. W., wynieść mogła łącznie 48.000 zł. W ustaleniach Sąd przyjął jednak kwotę wskazaną w zarzucie tj. łącznie 30.000,00 złotych jako korzystniejszą dla oskarżonego A. W. (1).

W nieustalonym dokładnie czasie, w okresie stycznia 2011 roku A. W. (1) przez okres około dwóch tygodni, do 12 dni, czerpał korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez A. K. (1) uzyskując z tego tytułu kwotę co najmniej 2400 złotych. A. K. (1) w „domówce” prowadzonej przez tego oskarżonego przy ul. (...), przez ten okres, przyjmowała nie mniej niż 4 klientów dziennie, od każdego z nich otrzymywała po nie mniej niż 100 złotych, co daje 4 razy 100 zł razy 12 - łącznie 4.800,00 złotych, z czego 1/2 tj. nie mniej niż 2.400,00 przekazała A. W. (1).

W inkryminowanym czasie, A. W. (1) osiągnął z prostytucji uprawianej przez ww. kobiety łączną korzyść majątkową w kwocie nie mniejszej niż 71.450,00 złotych a M. Z. (1) w kwocie 39.050,00 złotych .

Dowód: wyjaśnienia i zeznania świadków A. C. (1) k. 1494v-1496v, 19v-20, M. K. (1) , K. C. (1) k. 46-49, 77-79, 80-82, A. K. (1) k. 118-121, 126-128, K. K. (2) /poprzednio B./ k.1575-1577, 41-42, 98v, częściowo wyjaśnienia oskarżonego A. W. (1) k., częściowo wyjaśnienia M. Z. (1) k. .

Na zabezpieczonych od oskarżonych nośnikach elektronicznych ujawniono pochodzące również z okresu objętego zarzutami aktu oskarżenia treści o charakterze erotycznym w postaci ogłoszeń, zdjęć, filmów.

Dowód: opinia (...) sp. z o.o. z załącznikami k. 158- 159, 1 68 607-628, 630, 633-838, 840

W toku postępowania przygotowawczego zaszła wątpliwość, co do poczytalności oskarżonego A. W.. Wyniki badania psychiatrycznego A. W. nie dały podstaw do stwierdzenia u oskarżonego choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego. Stwierdzono u niego zaburzenia osobowości czego wyrazem są zachowania nieodpowiedzialne, lekceważenie norm społecznych, skłonność do działań impulsywnych, nieprzemysłanych, niezdolność przeżywania poczucia winy, w wywiadzie skłonność do nadużywania alkoholu i używania substancji psychoaktywnych. Jego sprawność intelektualna kształtuje się w granicach normy i jest dostateczna do przewidywania skutków działań, jakie są przedmiotem obecnej sprawy karnej. Brak było podstaw do stwierdzenia, jakoby w chwili popełnienia zarzucanych jemu czynów był on w stanie ostrych zaburzeń psychotycznych, czy zaburzeń świadomości. Biegłe zgodnie orzekły, iż oskarżony nie miał w czasie czynów zniesionej ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, może brać udział w postępowaniu.

W toku postępowania sądowego zaszła ponowna wątpliwość, co do poczytalności oskarżonego A. W.. Wyniki ponownego badania psychiatrycznego A. W. nie dały podstaw do stwierdzenia u oskarżonego choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego. Stwierdzono u niego osobowość nieprawidłową z odchyleniami w sferze charakteru, a w wywiadzie uzależnienie od środków psychoaktywnych. Jego sprawność intelektualna kształtuje się w granicach normy i jest dostateczna do przewidywania skutków działań, jakie są przedmiotem obecnej sprawy karnej. Brak było podstaw do stwierdzenia, jakoby w chwili popełnienia zarzucanych jemu czynów był on w stanie ostrych zaburzeń psychotycznych, czy zaburzeń świadomości. Biegłe zgodnie orzekły, iż oskarżony nie miał w czasie czynów zniesionej

ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, może brać udział w postępowaniu oraz prowadzić obronę w sposób samodzielny i rozsądny.

W toku postępowania sądowego zaszła wątpliwość, co do poczytalności oskarżonego M. Z.. Wyniki ponownego badania psychiatrycznego M. Z. nie dały podstaw do stwierdzenia u oskarżonego choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego. Stwierdzono u niego cechy zaburzonej osobowości o charakterze dysocjalnej, a w wywiadzie zdradzanie skłonności do nadużywania alkoholu i substancji psychoaktywnych. Jego sprawność intelektualna kształtuje się w granicach normy i jest dostateczna do przewidywania skutków działań, jakie są przedmiotem obecnej sprawy karnej. Brak było podstaw do stwierdzenia, jakoby w chwili popełnienia zarzucanych jemu czynów był on w stanie ostrych zaburzeń psychiatrycznych, czy zaburzeń świadomości. Biegłe zgodnie orzekły, iż oskarżony nie miał w czasie czynu zniesionej ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, może brać udział w postępowaniu oraz prowadzić obronę w sposób samodzielny i rozsądny.

Dowód: opinie sądowo psychiatryczne k. 358-360, 1247-1249, 1250-1251;

A. W. (1) był wielokrotnie- 7 razy- skazywany. Zarzucanego w punkcie II aktu oskarżenia czynu dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresach od 6 marca 2006r. do 6 marca 2007r. oraz od 17.08.2009r. do 23.06.2010r. części kary łącznej 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku sygn. II K 441/08 z dnia 16.12.2008r. za przestępstwa jednostkowe z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk za co skazany został w punkcie XXVII wyroku Sądu Rejonowego w (...) z dnia 20 listopada 2006 roku w sprawie o sygn. akt II K 603/06, z art. 13§ 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk za co skazany został wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 28 czerwca 2004 roku w sprawie o sygn. akt III K 795/01

Dowód: informacja o osobie z Krajowego Rejestru Karnego k. 1562-1564, odpisy wyroków k.1436, 1467-1480v, 525-533, 536-538

M. Z. (1) w czasie wyrokowania nie był karany sądownie

Dowód: informacja z XI Wydziału Karnego tutejszego Sądu k. 1410, 1411, dane o osobie z Krajowego Rejestru Karnego k. 1559-1561, protokoły rozprawy k. 1580, 1581, z akt wykonawczych II K 603/06 zawiadomienie o wykonaniu kary grzywny, zarządzenie z 25.04.2015r. k.1584,1585 a

A. W. (1) przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do czerpania korzyści z uprawiania nierządu przez małoletnią, nie chciał oświadczać co do tego, czy przyznaje się, czy też nie w pozostałym zakresie. Poszedł na współpracę z Prokuraturą Apelacyjną w Gdańsku w sprawie Z., od tej chwili spotkały go różne represje. T. sprawa jest według niego zemstą ze strony grupy O.. Przyznał, że prowadził domówkę, wtedy pracowały K. B. (1) i K. C. (1), to było na ul. (...). T. było jak wyszedł z więzienia odmawiał odpowiedzi na pytanie, czy robił to sam, czy z inną osobą. A. C. (1) mieszkała w jednym mieszkaniu z dzieckiem po porodzie. Chciała pomocy, to jej pomógł, ale ona ćpała i ją wyrzucił, nie pracowała u niego jako małolata, jako dorosła, ktoś ją do niego wsadził, pracowała chwilę, może miesiąc, może dwa tygodnie i uciekała. Robił zdjęcia dziewczynom i wystawiał ogłoszenia w Internecie. M.- ona też u niego pracowała. Ona pracowała na ul. (...), tam było jakieś mieszkanie wynajęte, to był jakiś epizod. Nie ustalał stawki za dziewczynę, robił to razem z dziewczynami. Z tej stawki brał połowę. Zaprzeczył aby dziewczyny obsługiwały tylu klientów co podały w swych zeznaniach.

Po wyjściu z zakładu karnego w czerwcu 2010 roku wszyscy nawet M. Z. (3) odwrócili się od niego, dlatego postanowiłem sobie stworzyć azyl. W. wynajęte mieszkanie na Granitowej. T. kosztowało go parę tysięcy. Nie przyznał się do czerpania korzyści z prostytucji A. K. (1), z dziewczyną ta miał tylko romans.

Słuchany na rozprawie częściowo przyznał się, a częściowo nie. Podtrzymał odczytane wyjaśnienia z postępowania przygotowawczego. Podał, iż z podanymi kwotami trochę przesadził to za duże pieniądze. Nie wie, ile tego było. Oświadczył że lubi dziewczyny i lubi imprezy. Dziewczyny do niego lgną. Ma taką głowę, że szybko się denerwują i szybko wpada w dół. Psychiatra mu powiedział „znajdź sobie zajęcie”, to sobie znalazł. Podał, iż w mieszkaniu na

Granitowej była tylko imitacja kamery. Pieniądze były przekazywane z ręki do ręki. Zabierał dziewczyny na siłownię w ramach rozliczenia. Wtedy otwierałem z M. Z. (3) budowlankę Pieniądze nie były wkładane w koperty, przekazywanie pieniędzy nie było zapisywane. A. C. (1) jak przyszła i chciała pracować to była za młoda. A. była z O., było widać, że jest młoda. Wiek weryfikował na podstawie dowodu. B. polecił jemu (...) i było wiadomo, że ma 20 lat. Pytany o P. M. (1) przyznał, iż ją pamięta ale pieniędzy z niej nie miał, miał z nią tylko romans. Poznał ją najprawdopodobniej w styczniu czy na początku 2008 roku. Tam było mieszkanie na ulicy (...) w G., ale to było mieszkanie na imprezy a nie na „domówki”. M. z nią tylko romans a wszystkiego nie pamięta bo dużo dziewczyn miał.

M. Z. (1) przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego częściowo przyznał się do zrzutów. Pamięta A. C. (1), na domówce w wynajętym mieszkaniu, ale był przekonany że jest pełnoletnia. Przyszła prosiła, mówiła że nie ma co jeść, to była taka forma pomocy. Nie kojarzy kto to jest K. C. (1). T. jest mało prawdopodobne dziewczyny zarobiły aż tak duże kwoty. Były u nich, ale te kwoty to są horrendalne, po jednym należy odjąć zerze, to mogło być kilkaset złotych. Z tą A. było ciężko, ona brała narkotyki, te 21 000 zł to jest abstrakcja. Ona oszukiwała, kłamała, mówiła, że żadnych klientów nie było, potrafiła zamknąć mieszkanie i imprezę robiła. Jednak skojarzył K. C. (1), ona była po trzydziestce, ona mogła być kilka tygodni, na pewno nie tak długo jak jest w zarzucie. Z tego, co kojarzy poznałem tę panią wiosną lub latem, tak to pamięta. Nie pasuje mu tu kwiecień 2010r. On a zwłaszcza A. W. (1) są skonfliktowani z przestępczą, którą kierował O. T. K. C. (1) to była dziewczyna związana z tą grupą, to wszystko zostało zrobione by ich pogrzyżyć. T. dziewczyny są namówione przez członków tej grupy i ustawione by zeznawać na ich niekorzyść.

Przesłuchiwany na rozprawie przyznał się do popełnienia zarzucanego czynu choć w niewielkiej części. Były jakieś epizody, ale nie aż taka działalność. Potrzymał odczytane wyjaśnienia z postępowania przygotowawczego. (...) się w wyjaśnieniach na okolicznościach związanych z jego i W. zatrzymaniem. Dziewczyny, które są w zarzutach były i jeszcze są prostytutkami i kochankami przestępców wysokiej rangi. Plotka głosiła, że np. A. K. (2) została wyciągnięta przez policję z domu i była zastraszana, że ma zeznawać w określony sposób. Kamer nie było w żadnym mieszkaniu, jak było coś założone, to atrapa. A. C. (2), która mieszkała u niego, to zostawiła wszystko z długami. Zmarł świadek, z którym robiła imprezy. Oni potrafili się zamykać na tydzień, mieszkanie wyłączone, zamknięte, melina. Pieniądzy to tam nie widział za bardzo żadnych. Dał jej wózek, nie zapłacił. Kwoty wysane z palca, 20-30 tysięcy, czy 300 zł dziennie, to trudno to nawet skomentować. Dwa lata po tym, jak już zaczęli prowadzić legalne interesy, to pewna grupa dziewczyn, związana z kimś, zaczyna zeznawać. Takie rzeczy nie dzieją się w naturze. On takiej sprawy nie pamięta, że uczciwych ludzi, po kilku latach, zatrzymuje się na podstawie zeznań dziewczyn wątpliwej wiary, które aktywnie pracują w branży. Nie pamiętał okoliczności związanych z wiekiem A. C. (1). Był przekonany, że jest pełnoletnia. Był wręcz tego pewny. K. C. (1) zeznała, że pracowała od kwietnia 2010 r., a A. W. (1) do końca czerwca 2010 r. przebywał w AŚ w związku z Z.. Skoro C. wyjaśniła, że jest nieletnia, to ktoś tak to przestawił, żeby im zrobić większą szkodę. Być może przy zarzucie do 3 lat nie wchodziłoby do ich mieszkań antyterrorystów.

Vide: wyjaśnienia oskarżonego A. W. (1) k. 282-283, 851-853, 912-913, 946, 1206-1207,1210, 1378,1579 .

wyjaśnienia oskarżonego M. Z. (1) k..287-288, (...)- (...),

Oskarżony A. W. (1) posiada wykształcenie podstawowe, bez wyuczonego zawodu, jest kawalerem, ojcem 17 letniej córki, jest zatrudniony w firmie (...) oraz prowadzi działalność gospodarczą. Osiąga miesięcznie dochód w wysokości ok. 3.000,00 netto. Jest właścicielem 3 letniego V. (...). W miejscu zamieszkania posiada obecnie pozytywną opinię.

Oskarżony M. Z. (1) posiada wykształcenie zawodowe, z zawodu jest mechanikiem samochodowym, jest żonaty, jest ojcem 7 letniego syna, wspólnie z żoną prowadzą działalność gospodarczą A.. Osiąga miesięcznie dochód w wysokości ok. 4.000,00 do 5 000,00 netto. Jest właścicielem samochodu marki J.. W miejscu zamieszkania posiada obecnie pozytywną opinię.

Dowód: dane osobopoznawcze k.1204, kwestionariusze wywiadów środowiskowych k. 14231425, 1428-1434, oświadczenie k. 1435,

Sąd zważył, co następuje.

Wina oskarżonych w zakresie przypisanych im wyrokiem czynów nie budzi wątpliwości, zachodziła jedynie konieczność niewielkiej modyfikacji opisu czynu przypisanego, zaś co się tyczy czynu zarzucanego A. W. w pkt I a.o. - zachodziła konieczność dokonania oceny prawno-karnej tego przepisu z uwzględnieniem zmian treści przepisu art. 204 k.k. i w konsekwencji umorzenie postępowania co do tego zarzutu.

Zgromadzone w sprawie dokumentów, to głównie dokumenty urzędowe, sporządzone przez uprawnione do tego podmioty, w zakresie ich kompetencji i w prawem przepisanej formie. Ich autentyczność ani prawdziwość treści nie była przez strony kwestionowana. Dlatego stanowią one obiektywne dowody stwierdzonych nimi okoliczności. Nie były też kwestionowane dokumenty o charakterze prywatnym.

Jako wiarygodne co do zasady uznano zeznania świadka B. S., jednakże w znacznej części zeznając świadek ten opierał się na swych ocenach oskarżonych, przede wszystkim M. Z. z którym łączy go stosunki przyjacielskie, niż na faktach. Dziwne więc jest, że jako osoba zaprzyjaźniona z M. Z. de facto nic nie wiedział o „domówkach”, co do których M. Z. się przyznał. Istotnym fragmentem zeznań ww. były jego depozycje co do jednej z kobiet świadczących usługi seksualne o imieniu K. – w ocenie Sądu świadek miał tu na myśli K. C. (1). Z tego fragmentu zeznań ww. świadka oraz zeznań K. B. /obecnie K./ wynika, iż niewątpliwie K. C. nie mogła „pracować na domówkach” prowadzonych przez oskarżonych wcześniej niż od kwietnia 2011 roku.

Jako wiarygodne Sąd uznał zeznania K. C. (1), co prawda nie zdołano jej przesłuchać przed sądem, jednakże analizując jej zeznania w kontekście zeznań innych kobiet uprawiających nierząd a przesłuchanych w niniejszym postępowaniu, były one spójne tak wewnętrznie jak i zewnętrznie z zeznaniami tychże kobiet. W ocenie Sądu, świadek jedynie błędnie, za pewne na skutek pomyłki, wskazała datę od której zaczęła „pracować” dla oskarżonych, zeznawała wszak 2 grudnia 2013 roku a więc po dłuższym już okresie od inkryminowanych zdarzeń. Stąd też pomyliła się wskazując na wiosnę 2010r., wiosną 2010 roku nie mogła bowiem „pracować” dla A. W. gdyż on w tym okresie odbywał karę pozbawienia wolności. Świadek opisała jak poznała oskarżonych, na czym polegała jej „praca”, gdzie to się odbywało, jak dzieliła się dochodami z oskarżonymi. Do jednych z pierwszych spotkań doszło w samochodzie marki j. - a takimi samochodami poruszali się w tamtym okresie oskarżeni. Zeznania złożone w postępowaniu przygotowawczym przez kobiety wskazane w zarzutach charakteryzuje spójność, wszystkie one wskazują tożsamo na takie istotne okoliczności jak adresy „domówek”, przyjęty podział dochodów z oskarżonymi czy oskarżonym A. Z., wskazują również na podobne ilości mężczyzn korzystających z ich usług, co uwiarygadnia zeznania każdej z nich.

Jako wiarygodne Sąd uznał zeznania K. K. (2) /poprzednio B./, którą zdołano przesłuchać i w postępowaniu sądowym. Świadek była konsekwentna w swych relacjach, szczerza, nie dopatrzono się żadnych podstaw by odmówić jej wiarygodności, nie miała też żadnych powodów by pomawiać oskarżonego A. Z..

Brak było podstaw by odmówić wiarygodności zeznaniom I. C.. Z jej relacji wynika, iż wszyscy w rodzinie wiedzieli, że A. C. (1) zajmuje się prostytutką, że parała się tym przed osiągnięciem pełnoletności. A. W. (1) pomagał jej w trakcie ciąży i po urodzeniu dziecka, przywoził pieniądze, lekarstwa, pampersy

Nie doszukano się powodów by odmówić wiarygodności zeznaniom A. K. (1) złożonym w postępowaniu przygotowawczym. Wbrew twierdzeniom A. W., tego oskarżonego łączyło ze świadkiem coś więcej niż romans, czerpał on również korzyści majątkowe z prostitucji uprawianej przez świadka. Notabene oskarżony ten, nie ograniczał się tylko do czerpania dochodów z prostitucji ale niejednokrotnie współżył również jednocześnie z niektórymi kobietami tym się zajmującymi – m.in. A. C. i A. K..

Jako wiarygodne Sąd uznał w całości wyjaśnienia złożone przez A. C. (1) w dniu 16.10.2013 r. przed funkcjonariuszem policji E. C. (1) – a wskazać należy, iż to ww. funkcjonariusz kobieta a nie mężczyzna przesłuchiwał ją, a podała na rozprawie nie podtrzymując w części tych wyjaśnień, iż był to mężczyzna. Wyjaśnienia jakie wówczas A. C. złożyła są obszerne, wskazuje na szereg informacji których policja wówczas nie знаła, wskazała wówczas na adresy wielu

domówkę , nie tylko tych prowadzonych przez oskarżonych. Z tych wyjaśnień wynika, iż obaj oskarżeni mieli pełną świadomość iż prostytuowała się nie mając ukończonych jeszcze 18 lat i że czerpali z jej prostytucji korzyści majątkowe. Zeznając na rozprawie zaprzeczyła jednak, zaprzeczeniem którym Sąd nie dał wiary, aby przekazywała oskarżonym 1/2 dochodu osiąganego z prostytucji, podając, iż odmiennie wyjaśniła w śledztwie bo straszono ją odebraniem dziecka, nakłaniano ją że ma jak najgorzej zeznać na W. i Z., by ich „udupić”, nigdy potem tego nie prostowała, nakłaniali ją funkcjonariusze którzy ją zatrzymywali oraz ten który ją przesłuchiwał, skłamała więc wówczas, że dzieliła się z nimi pół na pół. Zeznaniami świadka w tym fragmencie odmówiono wiarygodności. Wskazać należy , iż na ten sam mechanizm dzielenia się dochodami z prostytucji z oskarżonymi czy oskarżonym A. W. konsekwentnie wskazywały K. B., K. C.. A. K.. Nadto jeszcze raz wskazać należy, iż w postępowaniu przygotowawczym świadek wyjaśniała jeszcze o innych „domówkach” prowadzonych przez inne osoby niż oskarżeni. W ocenie Sądu zeznając na rozprawie starała się swymi zeznaniami poprawić sytuację obu oskarżonych, niewątpliwie miał na to wpływ upływ czasu od inkryminowanych zdarzeń jak i niewątpliwie charakter relacji jakie łączył wówczas świadka z A. Z. – w różnych okresach wszak z nim współżyła, oskarżony wspierał ją w okresie ciąży jak i po urodzeniu dziecka.

Z uwagi na oświadczenie procesowe A. C. przesłuchano na rozprawie E. C. (2) /k.1539v/, która przesłuchiwała ww. w postępowaniu przygotowawczym i która zaprzeczyła aby w jakikolwiek sposób wpływała ma wyjaśnienia składane przez A. C., nadto nie kojarzyła ona oskarżonych z zabójstwem tzw. (...). Przesłuchano również W. J. – k. 1570, M. K. (2)- k. 1571, Z. N. -k.1571 - funkcjonariuszy policji, którzy brali udział w zatrzymaniu A. C. – w związku z prowadzeniem innej „domówki” przy ul. (...) w (...) przez inne osoby niż oskarżeni, którzy również kategorycznie zaprzeczyli aby mieli nakłaniać A. C. do obciążenia oskarżonych oraz podali, iż nie brali udziału w postępowaniu dotyczącym śmiertelnego pobicia (...)

Brak było też podstaw by odmówić wiarygodności zeznaniom P. M. (1) /obecnie Z./

Mając na uwadze powyższe, jedynie w części na uwzględnienie zasługiwały wyjaśnienia oskarżonych. Za wiarygodne uznano te ich depozycje, które były zgodne z poczynionymi ustaleniami faktycznymi. Oskarżeni zaprzeczali aby czerpali korzyści majątkowe z prostytucji A. C. w okresie gdy ta nie miała jeszcze ukończonych 18 lat, jak i wskazywali, iż nie mieli świadomości, iż ta nie ma jeszcze ukończonych 18 lat. Zaprzeczali również wartościom korzyści majątkowych jakie mieli osiągnąć z prostytucji, kwestionując wskazane przez świadków ilości mężczyzn „obsłużonych” przez świadków – prostytutki uprawiające nierząd w urządzonych przez nich domówkach. Nadto A. W. zaprzeczał aby czerpał korzyści majątkowe z prostytucji uprawianej przez A. K.. W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonych w ww. zakresie, w konfrontacji z uznanymi za wiarygodne zeznaniami świadków, to tylko linia obrony mająca na celu pomniejszenie ich zawinienie i w konsekwencji doprowadzenie do poniesienia łagodniejszej odpowiedzialności karnej.

Również depozycje procesowe przesłuchanych w postępowaniu sądowym, a wskazanych powyżej, świadków funkcjonariuszy policji, przeczą forsowanej przez oskarżonych tezie, że przedmiotowa sprawa to zemsta innych przestępców z tzw. grupy O., za postawę A. W. w postępowaniu karnym dotyczącym śmierci Z. tj. D. Z..

Sąd oparł swe ustalenia m.in. na treści opinii biegłych z zakresu psychiatrii – dotyczących kwestii poczytalności oskarżonych. Opinie te zostały wydane przez osoby posiadające niezbędne kwalifikacje i doświadczenie zawodowe we wskazanych dziedzinach. Są przejrzyste, spójne i pełne. Formułują jednoznaczne odpowiedzi na pytania postawione w postanowieniach o dopuszczeniu tych dowodów. Brak jest również wątpliwości co do bezstronności biegłych. Należy podkreślić, że w świetle zebranych dowodów brak jest jakichkolwiek podstaw do kwestionowania poczytalności oskarżonych tak w dacie popełnienia zarzucanych czynów jak i wykonywania z nim czynności procesowych w postępowaniu.

Sąd dał również wiarę wszystkim dokumentom urzędowym przywołanym w ustaleniach faktycznych. Zostały one sporządzone przez uprawnione do tego osoby, w zakresie ich kompetencji i prawem przepisanej formie. Ich autentyczność nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Stanowią one obiektywne dowody zaświadczonych nimi okoliczności. Sąd nie znalazł żadnych podstaw dla podważenia ich wartości dowodowej.

Sąd nie znalazł jakichkolwiek podstaw do stwierdzenia, iż w czasie popełnienia przez oskarżonych przypisanych czynów, zachodziła jakakolwiek okoliczność wyłączająca jego kryminalną bezprawność. Nie budzi również wątpliwości możliwość przypisania oskarżonym winy w zakresie popełnionych czynów. Oskarżeni są osobami dorosłymi i zdawali sobie sprawę, iż popełnione przez nich zachowania, naruszają przepisy prawa, ich bezprawność jest powszechnie znana. Brak jest przesłanek do uznania, iż poczytalność każdego z oskarżonych była zniesiona lub w znacznym stopniu ograniczona w inkryminowanym czasie. Powyższa okoliczność wynika z opinii sądowo-psychiatrycznych o stanie zdrowia każdego z oskarżonych, które jako pełne i jasne zostały w całości uwzględnione przez Sąd. Karalność czynów zarzuconych oskarżonym jest powszechnie znana, dlatego oskarżeni jako osoby znające podstawowe zasady funkcjonowania w społeczeństwie mogli przewidzieć konsekwencje swojego zachowania.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynów, Sąd miał na uwadze, iż oba czyny zabronione skierowane były przeciwko istotnym dobrom prawnie chronionym. Przedmiotem ochrony w przypadku przestępstw z § 2 art. 204 jest godność człowieka, a w pewnym zakresie także obyczajność. Nie jest nią zaś wolność seksualna, gdyż brak zgody osoby uprawiającej prostytutkę nie należy do ich znamion. W przypadku § 3 art. 204 k.k. przedmiotem ochrony jest dodatkowo prawidłowy rozwój małoletniego. Oskarżeni przypisanych czynów dopuścili się oni umyślnie w zamiarze bezpośrednim i nie był to zamiar nagły, a przemyślany i zaplanowany. Motywacją była chęć łatwego i szybkiego zarobku z nierządu uprawianego przez inne osoby, w tym osobę niepełnoletnią. Każdy z oskarżonych świadomie złamał prawo, zdając sobie sprawę z groźących konsekwencji oraz znaczenia czynów. Oskarżeni skorzystali z możliwości bezprawnego zachowania, oczekując bezpodstawnych korzyści majątkowych. Motywacja oskarżonych zasługuje zatem na potępienie.

Biorąc pod uwagę powyższe, stopień społecznej szkodliwości czynów należało ocenić jako znaczny

Wobec ustalonego stanu faktycznego sprawy nie budziło wątpliwości Sądu, że oskarżeni dopuścili się zarzuczanych czynów, z uwzględnieniem poniższych rozważań prawnych i modyfikacji w zakresie ich opisów.

Sąd przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. w granicach zarzutu z pkt I aktu oskarżenia, ustalił, że oskarżony A. W. (1) dopuścił się zarzucanego czynu w nieustalonym okresie czasu w 2008 roku ale przed dniem 21 października 2008 roku, kwalifikowanego z art. 204§2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 26 maja 2014 roku, i przy zastosowaniu art. 414§1 k.p.k. w zw. z art. 17§1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 101§1 pkt 4 k.k. postępowanie karne co do tego czynu umarzył z uwagi na przedawnienie karalności.

W oparciu o zeznania P. M. (1) i wyjaśnienia A. W. (1) przyjęć należało, iż czynu tego oskarżony dopuścił się przed 21.10.2008r., najprawdopodobniej w pierwszej połowie tego roku. Ustalenie to ma istotne znaczenie w świetle reguł intertemporalnych i brzmieniu ww. przepisu art. 204 do 26 maja 2014 roku.

Mając na uwadze treść art. 4 § 1 k.k., Sąd rozważył, który stan prawny był dla oskarżonych względniejszy. Wobec faktu, że przypisane wyrokiem czyn popełniony został przed dniem 26 maja 2014 roku, a tym samym przed 1 lipca 2015 r. / co ma znaczenie w kwestii stosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności/, natomiast wyrok wydano już po ww. datach, zachodziła konieczność zastosowania art. 4 § 1 k.k. regulującego sposób rozstrzygnięcia kolizji ustaw w czasie. Uznać należało, że właściwszym w badanym przypadku było zastosowanie dawnych przepisów.

Od 2014.05.26 / zmiana dokonana Dz.U.2014.538 art. 1/ przepis art. 204 brzmi:

Art. 204. § 1.Kto, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, nakłania inną osobę do uprawiania prostytutki lub jej to ułatwia, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat

§ 2. Karze określonej w § 1 podlega, kto czerpie korzyści majątkowe z uprawiania prostytutki przez inną osobę.

§ 3. Jeżeli osoba określona w § 1 lub 2 jest małoletnim, sprawca podlega karze pozbawienia wolności od roku do lat 10.

Do 26 maja 2014 roku przepis ten brzmiał:

Art. 204. § 1. Kto, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, nakłania inną osobę do uprawiania prostytucji lub jej to ułatwia, **podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.**

§ 2. Karze określonej w § 1 podlega, kto czerpie korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez inną osobę.

§ 3. Jeżeli osoba określona w § 1 lub 2 jest małoletnim, sprawca podlega karze pozbawienia wolności od roku do lat 10.

Tak więc w dacie czynu zarzucane oskarżonemu przestępstwo zagrożone było kara pozbawienia wolności do lat 3 – a więc karą względniejszą niż obecnie – stąd art. 4§1 k.k. zastosowano do całości wyroku.

Postępowanie przygotowawcze p-ko temu oskarżonemu o ww. czyn wszczęto 21.10.2013 roku a więc po upływie 5 lat od ustalonej daty popełnienia czynu, a niewątpliwie dopuścił się on go przed 21.10.2008 rokiem, co skutkować musiało umorzeniem postępowania co do tego czynu.

Przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. oskarżonego A. W. (1) Sąd uznał za winnego czynu zarzucanego w punkcie II aktu oskarżenia, z tym odmiennym ustaleniem, iż czynu tego dopuścił się nie wcześniej niż 23 czerwca 2010 roku – gdyż dopiero wówczas opuścił zakład karny, w zakresie zarzutu opisanego w drugim i trzecim tirecie ustala początkowy okres od kwietnia 2011 roku- co wynika z zeznań K. B. (1), która miała pracować na jednej z domówek wespół z K. C. (1), a uwzględniając opuszczenie ZK przez oskarżonego w czerwcu 2010 roku K. C. nie mogła dla niego „pracować” wiosną 2010 roku, przy czym przestępstwa tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresach od 6 marca 2006r. do 6 marca 2007r. oraz od 17.08.2009r. do 23.06.2010r. części kary łącznej 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku sygn. II K 441/08 z dnia 16.12.2008r. za przestępstwa jednostkowe z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk za co skazany został w punkcie XXVII wyroku Sądu Rejonowego w (...) z dnia 20 listopada 2006 roku w sprawie o sygn. akt II K 603/06, z art. 13§ 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk za co skazany został wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 28 czerwca 2004 roku w sprawie o sygn. akt III K 795/01, czyn ten zakwalifikowano z art. 204§3 k.k. w zb. z art. 204§2 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. i za to przy zastosowaniu art. 11§3 k.k. na mocy art. 204§3 k.k. Sąd skazał go na karę roku i 6 (słownie: sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33§1,2 i 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 100 (słownie: sto) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na 20 (słownie: dwadzieścia) złotych;

Z powyższych powodów przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. oskarżonego M. Z. (1) Sąd uznał za winnego czynu zarzucanego w punkcie III aktu oskarżenia, z tym odmiennym ustaleniem, iż czynu tego dopuścił się nie wcześniej niż 23 czerwca 2010 roku, w zakresie zarzutu opisanego w tirecie drugim ustalił początkowy okres od kwietnia 2011 roku, czyn ten zakwalifikował z art. 204§3 k.k. w zb. z art. 204§2 k.k. w zw. art. 11§2 k.k. i za to przy zastosowaniu art.11§3 k.k. na mocy art. 204§3 k.k. skazał go na karę roku pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33§1,2 i 3 k.k. wymierza oskarżonemu karę grzywny w wysokości 80 (słownie: osiemdziesiąt) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na 20 (słownie: dwadzieścia) złotych;

Zgodnie z art. 204 § 2 k.k., podlega karze, kto czerpie korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez inną osobę. Jeżeli osoba określona w § 1 lub 2 jest małoletnim, a więc nie ma ukończonych 18 lat sprawca podlega każe od roku do lat 10 pozbawienia wolności. Sutenerstwo jest przestępstwem o wieloczynowo określonych znamionach, związane jest ono z ciągłością powtarzających się działań, pozostających w łączności czasowej i przedmiotowej, a prowadzących do uzyskania korzyści majątkowej z uprawiania przez inną osobę prostytucji (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 15 grudnia 2001 r., II AKa 391/01, KZS 2002/4/41). Przepis art. 204 § 2 k.k. kryminalizuje czerpanie korzyści majątkowych z cudzej prostytucji, a więc wielokrotne przyjmowanie korzyści majątkowych z uprawiania prostytucji przez inną osobę (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2009 r., II KK 251/08, LEX nr 486551) i jest to proceder trwały. Sutenerstwo w odniesieniu do kilku prostytutek nie powoduje rzeczywistego zbiegu przestępstw, lecz może wpłynąć na wymiar kary. Jest ono bowiem procederem, a nie aktem jednorazowym. Sutenerstwo możliwe

jest do popełnienia jedynie w formie zamiaru bezpośredniego, co wynika z chęci czerpania korzyści majątkowych. (zob. Marian Filar [red.], Kodeks karny. Komentarz. LexisNexis 2014).

Sąd ustalił, że oskarżeni w ww. okresie wspólnie czerpali korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez A. C. (1) – w tym przez pewien okres gdy ta była osobą małoletnią, K. C. (1), zaś nadto A. W. (1) samodzielnie z uprawiania prostytucji przez K. B. (1) i A. K. (1), pobierając od ww. kobiet 1/2 zapłaty uzyskanej od każdego klienta za świadczone przez nie usługi seksualne. Zachowania polegające na ułatwianiu ww. kobietom uprawianie prostytucji tj. organizowanie i udostępnianie ww. kobietom dla świadczenia tych usług lokali mieszkalnych tzw. „domówek”, ich ochrona, stanowi w tej sytuacji czyn współukarany uprzedni do czynu przypisanego. Z depozycji procesowych złożonych przez A. C. w postępowaniu przygotowawczym, a to te depozycje świadka uznano za wiarygodne, wynika, iż obaj oskarżeni mieli świadomość, iż ta zajmując się prostytucją, z czego czerpali ww. korzyści, przez pewien okres była niepełnoletnią, co skutkowało ich odpowiedzialnością również z §3 art. 204 k.k. Osobą małoletnią w rozumieniu art. 204§3 k.k. jest osoba nie mająca ukończonych 18 lat, chodzi tutaj o małoletniego w rozumieniu przepisów kodeksu cywilnego. W zakresie znamion czynu stypizowanego w §3 można ten czyn popełnić umyślnie w obu postaciach zamiaru tj. zamiarze bezpośrednim jak i ewentualnym - w wystraszające jest więc li tylko godzenie się sprawcy na to, że ma do czynienia z osobą małoletnią.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe potwierdziło, iż inkryminowanym czasie, w przedmiotowych lokalach mieszkalnych świadczone były usługi seksualne. Na podstawie zeznań kobiet je świadczących, niejako pośrednio również ujawnionych treściach w postaci zdjęć o charakterze erotycznym na zabezpieczonych w postępowaniu przygotowawczym nośnikach elektronicznych, wyjaśnieniach oskarżonych w zakresie w jakim przyznali się do zarzutów, ustalono iż obaj oskarżeni byli osobiście zaangażowani w organizację opisanego proceduru i czerpali z niego niemałe zyski.

Sąd nie znalazł podstaw do stwierdzenia, iż w czasie popełnienia przez oskarżonych przypisanych czynów, zachodziła jakakolwiek okoliczność wyłączająca jego kryminalną bezprawność. Nie zachodziły również żadne okoliczności wyłączające ich winę. Oskarżeni działali na przestrzeni niespełna dwóch lat; bezpośrednio odbierali część pieniędzy zarobionych z uprawiania prostytucji przez inne osoby. Zdawali sobie sprawę z faktu, iż wspomniane środki pieniężne pochodziły z tego właśnie tytułu. Pozostawali oni bowiem w kontakcie z tymi kobietami. W związku z tym, stopień zawinienia uznać należało za znaczny.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu, Sąd miał na uwadze dyrektywy wymienione w art. 115 § 2 k.k. Przedmiotem ochrony art. 204 k.k. jest dobro ponadindywidualne jakim jest moralność i obyczajowość (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 15 grudnia 2001 r., II AKa 391/01, KZS 2002/4/41). Obaj oskarżeni działali z zamiarem bezpośrednim. Zachowania podejmowali w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przez co negatywnie należało ocenić motywację sprawcy. Oskarżeni działali w sposób zaplanowany, długotrwały, na przestrzeni kilkudziesięciu miesięcy, przez okres łącznie co najmniej 3 miesięcy czerpali korzyści majątkowej z prostytucji uprawianej przez małoletnią. Uwzględnić również należało, iż oskarżony A. W. czerpał korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez 4 osoby zaś M. Z. przez dwie osoby. W związku z tym, stopień społecznej szkodliwości wspomnianego czynu uznać należało za znaczny, stopień ten był bardziej znaczny w stosunku do A. W. – który czerpał korzyści z uprawiania prostytucji przez większą ilość kobiet niż M. Z. i osiągnął z tego tytułu większą korzyść majątkową niż M. Z..

Na podstawie danych zawartych w odpisach wyroków, karcie karnej i informacji o odbyciu kary pozbawienia wolności, należało przyjąć, iż oskarżony A. W. dopuścił się przestępstwa w warunkach recydywy z art. 64 § 1 k.k., tj. powrotu do przestępstwa.

Z odpisu wyroku łącznego Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 16 grudnia 2008 wydanego w sprawie o sygn. akt II K 441/08 wynika, iż A. W. (1) przestępstwa przypisanego w punkcie II wyroku dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresach od 6 marca 2006r. do 6 marca 2007r. oraz od 17.08.2009r. do 23.06.2010r. części kary łącznej 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej tym wyrokiem łącznym za przestępstwa jednostkowe

z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk za co skazany został w punkcie XXVII wyroku Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 20 listopada 2006 roku w sprawie o sygn. akt II K 603/06, z art. 13§ 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk za co skazany został wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 28 czerwca 2004 roku w sprawie o sygn. akt III K 795/01.

Biorąc pod uwagę okoliczności niniejszej sprawy nie pozostawia wątpliwości, iż spełnione zostały przesłanki wskazane w art. 64 § 1 k.k., do których należy: skazanie za popełnienie przestępstwa umyślnego na karę pozbawienia wolności, odbycie kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz popełnienie przed upływem 5 lat od zakończenia poprzedniej kary nowego umyślnego przestępstwa podobnego do tego, za które oskarżony został już skazany. Zgodnie z art. 115§3 k.k. przestępstwa podobne to przestępstwa należące do tego samego rodzaju; przestępstwo popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uważa się za przestępstwa podobne. Przypisanego przestępstwa jak i przestępstw ww. opisanych w wyroku łącznym i jednostkowych oskarżony dopuścił się w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, stad należy uznać iż są one podobne.

Ustalając wymiar kar, w ramach przewidzianego przez ustawodawcę zagrożenia – przy uwzględnieniu art. 64 §1 k.k. co do oskarżonego A. W. - Sąd kierował się dyrektywami z art. 53 § 1 i § 2 k.k. Jako okoliczność obciążającą Sąd potraktował okoliczności rzutujące na znaczną społeczną szkodliwość czynu (omówione powyżej). Dotyczy to takich elementów, jak postać zamiaru, motywacja i sposób zachowania się każdego sprawcy, w tym działanie w zamiarze bezpośrednim; działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej; działanie w sposób przemyślany, zorganizowany i zaplanowany, przez pewien okres wobec osoby małoletniej. Negatywnie należało ocenić fakt, iż oskarżeni czerpali korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez kilka osób, w tym przez małoletnią. Przeciwno A. W. przemawia uprzednia karalność sądowa. Na korzyść uwzględniono fakt, iż obaj oskarżeni częściowo przyznali się do popełnienia zarzucanych czynów, a obecnie prowadzą ustabilizowany tryb życia, pracują zawodowo, podjęli starania, wyrwania się ze środowiska przestępczego. Wobec M. Z. jako okoliczność łagodzącą potraktowano aktualną niekaralność sądową.

Działanie przez każdego z oskarżonych w celu uzyskania korzyści majątkowej stanowi podstawę orzeczenia kary grzywny w świetle art. 33 § 2 k.k. Sąd przyjął, iż skorzystanie z dyspozycji tej normy jest konieczne w wypadku każdego z oskarżonych, gdyż dokonywanie przestępstwa w celu uzyskania środków pieniężnych przyszło każdemu z nich z dużą łatwością, a zatem konieczne jest uświadomienie każdemu z nich nieopłacalności takiego procederu. Liczba stawek dziennych grzywny odpowiada odpowiednio wadze okoliczności obciążających, w tym uwzględnia ilość osób z prostytucji których każdy z nich osiągnął korzyść majątkową jak i wysokość tej korzyści osiągniętej przez każdego z oskarżonych natomiast wysokość stawki dziennej Sąd ustalił uwzględniając aktualną sytuację majątkową i zarobkową każdego z oskarżonych oraz ich warunki osobiste. Mając na uwadze osiągnięte dochody przez każdego z oskarżonych, wysokość jednej stawki została ukształtowana na poziomie po 20 zł. Ustalając liczbę stawek dziennych kary grzywny Sąd kierował się tymi samymi dyrektywami i okolicznościami, co omówione przy wymiarze kary pozbawienia wolności.

W związku z tym, Sąd uznał, że kara roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, oraz kara grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na 20 złotych wymierzone A. W., kara roku pozbawienia wolności, oraz kara grzywny w wysokości 80 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na 20 złotych wymierzone M. Z. są adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez każdego z nich, nie przekraczają stopnia winy, a także czynią zadość celom w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej.

Wymierzając A. W. surowsze kary niż M. Z. Sąd miał na uwadze działanie A. W. w warunkach recydywy, czerpanie przez tego oskarżonego korzyści majątkowej z uprawiania prostytucji przez większą ilość kobiet niż M. Z. oraz osiągnięcie z tego tytułu większej korzyści majątkowej niż M. Z.. Wymierzona kara. Mimo że w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, niewątpliwie będą akcentowały ich wychowawczą rolę, co ma na celu uświadomienie oskarżonym naganności ich postępowania i wzbudzenie w nich refleksji o konieczności przestrzegania obowiązującego porządku prawnego.

Sąd uznał również, że istnieją przesłanki do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec każdego z oskarżonych kary pozbawienia wolności, o czym orzeczono w punktach III i V wyroku. Podstawą rozstrzygnięcia był art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz 70 § 1 pkt 1 k.k.

Odnosząc się do zastosowanej instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, należy wskazać, iż w ocenie Sądu, tak orzeczenie kary – przy uwzględnieniu orzeczonych kary grzywny oraz przypadku na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa – jest wystarczające dla osiągnięcia wobec obu sprawców celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Przesłanką decydującą o tym, czy kara ma być orzeczona w postaci bezwzględnej czy też z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, jest ocena, w jakiej postaci kara ta osiągnie cele wobec sprawcy przestępstwa, a więc rozstrzygnięcie to musi znajdować uzasadnienie w pozytywnej lub negatywnej prognozie kryminologicznej. Sąd przyjął, że wobec każdego z oskarżonych zachodzą przesłanki do postawienia pozytywnej prognozy kryminologicznej. W ocenie Sądu, fakt skazania na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, a także na podlegającą wykonaniu grzywnę oraz przypadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa, pozwoli każdemu z oskarżonych na pozytywną refleksję dotyczącą przypisanego przestępstwa i zapobiegnie ponownemu naruszeniu porządku prawnego. Orzeczona grzywna oraz przypadek, które stanowią realną dolegliwość, winny zapobiec wystąpieniu u oskarżonych poczucia bezkarności.

Ustalając okres próby Sąd kierował się pozytywnym stopniem prognozy kryminologicznej. Jedynie wobec A. W. konieczne było ustalenie dłuższego niż 2 letni okresu próby, który pozwoli na weryfikację postawionej wobec tego oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej, a przede wszystkim na weryfikację stosunku sprawcy do obowiązującego porządku prawnego. Wynika to z faktu jego uprzedniej karalności, działania w warunkach recydywy. W związku z tym, w oparciu o treść art. 70 § 1 pkt 1 k.k., wykonanie orzeczonej wobec tego oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 3 (słownie: trzy) lata. Wobec M. Z. za wystarczający uznano minimalny 2 letni okres próby, wynikający m.in. iż w chwili wyrokowania traktować jego należało za osobę niekaraną.

W punkcie VI i VII wyroku, przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. na podstawie art. 45 § 1 i 6 k.k. orzeczono wobec oskarżonych przypadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej osiągniętej przez każdego z nich z popełnienia przestępstwa w kwocie: 71.450,00 złotych wobec A. W. i 39.050,00 złotych wobec M. Z.. Kwota ta wobec A. W. jest wyższa albowiem osiągnął on korzyść majątkową również z prostytucji uprawianej przez K. B. i A. K. – łącznie 32.400 złotych. Co do korzyści majątkowej osiągniętej przez oskarżonych z prostytucji uprawianej przez A. C. i K. C. była to łączna kwota 78.100,00 złotych. Zgodnie z powołanym wyżej przepisem art. 45 § 1 k.k., jeżeli sprawca osiągnął z popełnienia przestępstwa, chociażby pośrednio, korzyść majątkową niepodlegającą przypadkowi przedmiotów wymienionych w art. 44 § 1 lub 6 k.k., Sąd orzeka przypadek takiej korzyści albo jej równowartości. Przypadku nie orzeka się w całości lub w części, jeżeli korzyść lub jej równowartość podlega zwrotowi pokrzywdzonemu lub innemu podmiotowi. Przez korzyść majątkową w rozumieniu art. 45 k.k. rozumieć należy przysporzenie aktywów lub zmniejszenie pasywów, jakie sprawca osiągnął w wyniku popełnienia przestępstwa (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 2013 r., III KK 273/12, LEX nr 1293802). Wysokość orzeczanego przypadku korzyści majątkowej pochodzącej pośrednio z popełnienia przestępstwa powinna być ograniczona do wartości korzyści majątkowej, którą sprawca osiągnął bezpośrednio w wyniku przestępstwa (zob. B. Zygmunt, *Konfiskata mienia a przypadek korzyści majątkowych*, Prok. i Pr. 2001, nr 11, s. 30). Jednym z podstawowych założeń współczesnej polityki karnej, stanowiącym bez wątpienia jej *signum temporis*, jest akcentowanie konieczności pozbawienia sprawców przestępstw korzyści, jakie odnieśli z ich popełnienia. Wynika to z przekonania, że istotne znaczenie w zapobieganiu przestępczości ma uświadomienie społeczeństwu jej nieopłacalności. W uzasadnieniu rządowego projektu k.k. (Nowe kodeksy karne z 1997 r. z uzasadnieniami, Warszawa 1997, s. 145) wskazano, że „kodeks przyjmuje założenie, że należy w miarę możliwości pozbawić sprawcę korzyści pochodzących bezpośrednio lub pośrednio z przestępstwa. Spełnienie tego założenia oddziałuje prewencyjnie znacznie skuteczniej niż nawet surowe kary (zob. Andrzej Zoll [red.] *Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz. Tom I. Komentarz do art. 1-116 k.k.*, Zakamycze, 2004). W przedmiotowej sprawie nie zachodziła również przesłanka negatywna określona w treści art. 45 § 1 k.k. *in fine*, albowiem przyjmuje się, iż de

lege lata, nie da się stwierdzić, że godność osoby uprawiającej prostytutkę zostaje bezpośrednio naruszona czynami z art. 204 § 1 i 2 k.k., jak tego wymaga przepis art. 49 § 1 k.p.k., a zatem, przyjmować, że osoba prostytuująca się jest pokrzywdzoną w rozumieniu tego przepisu i (tym samym) art. 45 § 1 in fine k.k. Użyte określenie „inny podmiot” należy zaś rozumieć jako podmiot który wstąpił w miejsce - przejął prawa pokrzywdzonego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2015 r., IV KK 321/14, LEX nr 1628955).

Kwoty wymienione w punktach VI i VII wyroku została ustalone w oparciu o zeznania A. C., K. C., K. B. i A. K. i wskazać należy iż są to minimalne wartości, obliczane z uwzględnieniem art. 5 i 7 k.p.k., najkorzystniejsze dla oskarżonych tak co do ilości klientów, wysokości pobieranych stawek, wynikające ze zgromadzonego materiału dowodowego. Świadkowie- kobiety uprawiające prostytutkę wskazywały na różnorodność stawek w zależności od wykonywanej usługi, co nakazywało Sądowi przyjmować wartości najkorzystniejsze dla oskarżonych. Oczywistym jest, że kobiety te nie pamiętały jaką usługę wobec konkretnego mężczyzny wykonały i za jaką stawkę, wskazywała na to m.in. K. B.. Co wchodzi w skład ww. kwot opisano przy ustaleniach faktycznych. Niemniej jednak z zeznań każdej z nich wynika iż przekazywały one odpowiednio oskarżonym 1/2 osiągniętych dochodów. Analizując indywidualnie zeznania dziwić mogą ilości klientów „obsługiwanych” przez każdą z nich, jednakże każda z nich wskazuje, iż dziennie było to kilkoro, 5 i czasami więcej, mężczyzn, stąd podawane przez nich ilości mężczyzn korzystających z oferowanych usług seksualnych nie można uznać za zawyżone. Wynika to również z doświadczenia zawodowego, czerpanego przez skład sądu z prowadzenia również innych podobnych spraw karnych. G. jest atrakcyjnym miastem dla tego typu usług, widoczna jest duża podaż tego typu usług jak i niestety duży na nie popyt. Wystarczy zerknąć na ogłoszenia na portalach roksa, odloty i trójmiasto – na ich ogłaszać się miały również kobiety uprawiające prostytutkę w realiach rozpoznawanej sprawy. Podaż i popyt wynikają niewątpliwie tak z portowego charakteru G., dużej liczby osób innej narodowości odwiedzających G. jak i samej wielkości aglomeracji T., osób narodowości polskiej odwiedzających to miasto. Podkreślić należy, iż w realiach tej sprawy jak i szeregu innych, prostytutka uprawiana była dobrowolnie i de lege ferenda można postawić pytanie o konieczności penalizowania tego typu zachowań, możliwości zorganizowania tego procederu w sposób jak w innych krajach m.in. Holandii co znacznie utrudniłoby czerpanie znacznych korzyści majątkowych przez osoby organizujące obecnie ten proceder i przyniosło SP dodatkowe wpływy, obecnie często stające się łupem grup przestępczych.

Co do korzyści majątkowych osiągniętych przez oskarżonych wspólnie i w porozumieniu z uprawiania prostytutki przez A. C. i K. C. Sąd osiągniętą korzyść podzielił na każdego z oskarżonych po połowie. Przepadek korzyści majątkowej albo jej równowartości orzeka się wobec współsprawców przestępstwa w częściach, w jakich według dokonanych ustaleń faktycznych osiągnięta wspólnie korzyść majątkowa im przypadła. W razie trudności z dokładnym ustaleniem wartości udziałów w korzyści majątkowej osiągniętej przez poszczególnych współsprawców, a z taka sytuacja zaistniała na gruncie rozpoznawanej sprawy, orzeka się przepadek tej korzyści lub jej równowartości w częściach równych. W skład korzyści majątkowej w rozumieniu art. 45 § 1 k.k., podlegającej przepadkowi, wchodzi również wszelkie wydatki poczynione przez sprawcę na uzyskanie przedmiotu pochodzącego z przestępstwa. Orzeczenie przepadku korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa nie wymaga poczynienia uprzednich ustaleń co do tego, czy sprawca w chwili orzekania dysponuje konkretnymi wartościami mogącymi stanowić przedmiot przepadku tej korzyści. Stosowanie przepisu art. 45 § 1 k.k. ma w prostej drodze prowadzić do tego, aby skutecznie pozbawiać sprawców korzyści majątkowych odniesionych z przestępstwa. Przyjęcie odmiennej wykładni tego przepisu, uzależniającej orzeczenie przepadku równowartości korzyści majątkowych osiągniętych z przestępstwa od ustalenia tego, czy sprawca jeszcze taką korzyścią dysponuje, nie znajduje żadnego potwierdzenia w treści stosunkowo prosto sformułowanego przepisu art. 45 § 1 k.k. Nie ma także żadnego racjonalnego uzasadnienia, aby tak interpretować ten przepis, gdyż mogłoby to prowadzić do nieuprawnionego premiowania osób, które dla uniknięcia przepadku ukrywałyby korzyści majątkowe pochodzące z przestępstwa. Istotnym jest również to, iż w przypadku orzekania zwrotu równowartości przepadku uzyskanych korzyści nie chodzi bynajmniej o zysk łączący się z uprzednim pomniejszeniem przysporzenia majątku o koszty jego uzyskania, lecz także o wszelkie wydatki poczynione na uzyskanie przedmiotu pochodzącego z przestępstwa.

W punkcie VIII. części dyspozytywnej wyroku, przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczono oskarżonym na poczet orzeczonych kar grzywny rzeczywiste pozbawienie wolności w dniu 24 czerwca 2014 roku tj. jeden dzień, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny.

W punkcie IX. części dyspozytywnej wyroku, mając na uwadze sytuację majątkową i rodzinną każdego z oskarżonych oraz fakt, iż każdy z nich osiąga stały dochód, jest zdolny do wykonywania racy zarobkowej, na podstawie art. 626§1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k., art. 633 k.p.k. i art.2 ust. 1 pkt 3 i 4 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Z 1983r. nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądzone od każdego z oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa kwotę po 5524,80 złotych tytułem 1/2 wydatków postępowania oraz opłatę w wysokości odpowiednio 700 i 500 złotych. Sąd uznał, iż zasadne będzie zasądzenie od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa kosztów procesu, w tym wymierzenie im opłaty, albowiem swoim zachowaniem przyczynili się oni do ich powstania.

W punkcie X wyroku rozstrzygnięto o kosztach procesu w zakresie jakim umorzono postępowanie.

Na zakończenie Sąd zmuszony jest wskazać na jedną, jakże istotną okoliczność. Otóż w postępowaniu reprezentował oskarżonych profesjonalny obrońca z wyboru. Jednakże, mimo to, bardzo istotne ustalenia mające ogromny wpływ na sytuację prawno-karną oskarżonych nie zostały zasygnalizowane i dostrzeżone przez tegoż, a poczynione przez Sąd z urzędu. Chodzi tutaj o przedawnienie ścigania za czyn z pkt I aktu oskarżenia oraz ustalenia dotyczące niekaralności sądowej /mimo, iż co wynikać miało z karty karnej/ oskarżonego M. Z.. T. co Sąd zrobił z urzędu miało wpływ nie tylko na treść zapadłego wyroku jak i na stanowisko końcowe zaprezentowane w głosach stron przez prokuratora, który domagał się wymierzania oskarżonym kary pozbawienia wolności nie bezwzględnej a z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Oczywiście Sąd poczynionych ustaleń dokonuje niezależnie od tego czy oskarżonego reprezentuje profesjonalny pełnomocnik, niemniej jednak ich niedostrzeżenie budzi zaniepokojenie Sądu.